

Да не грѣи-ж по земагта

Катъ са съ дрѣгъ беселишь.

Звѣрда полнощна.

Видѣхъ и познавамъ (има) първо лице,
 Че отъ любовъ тж ти азъ съмь са лишилъ,
 На свѣгта за мъжи азъ съмь са родилъ;
 По доврѣ да нь съмь былъ катъ не съмь ти
 милъ.

Помнишь катъ ми каза, о моя любовна!
 Сичкъ си любовъ за мене ти държишь,
 Гдѣ сж твой-те дѣми? что сега мълчишь?
 Яхъ, такъвъ ли родъ си тжй да ма горишь!

Знашь ли като бѣхъмы двама на разходка,
 Камъ ми са вѣреше моя си до край.

Твой-та адна клетва толкози ли трай?

Или ти са стрѣва какъ и-ж Богъ нежнай.

Язъ тогасъ ти казахъ че не съмь имогенъ,
 Ты ми са кълнеше бехъ имотъ съмь твой,
 Вижь сега кждѣ си. — Кой остава мой?
 При таквижи клетвы какъ живѣшь спокой?